

Mál nr. 441/2020**M og
V v/ ábyrgðartryggingar X****Vinnuslys 18. febrúar 2019.****Gögn.**

Málskot dags. 21. desember 2020, ásamt fylgigögnum.

Bref V til nefndarinnar, dags. 8. febrúar 2021, ásamt fylgigögnum.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að M hafi slasast hinn 18. febrúar við vinnu sína fyrir X. M var að vinna á byggingarsvæði við gömlu Hringbraut þegar hann kveðst hafa dottið og fest fót í stiga sem lá niður í brunn á byggingarsvæðinu. M leitaði til læknis morguninn eftir og var þar greindur með tognun og ofreynslu á ökkla og metinn óvinnufær og er í lýsingu M þar á atvikum tekið fram að M hafi veirð að klifra í vinnustiga og dottið aftur fyrir sig úr 1,5 metra hæð. Fyrir liggja einnig upplýsingar um skráningu í atvikaskráningakerfi aðalverktaka 2 dögum eftir slysið og skrifleg tilkynning vinnuveitanda til Vinnueftirlitsins 25. febrúar 2019 og þar kemur fram að M hafi misstigið sig illa við lagnavinnu vegna ósléttis undirlags. Í atvikalýsingu sem höfð er eftir M í tilkynningu lögmanns hans til Sjúkratrygginga Íslands kemur fram að M hafi verið að klifra niður brunn þegar fótur hans festist og hann féll aftur fyrir sig með þeim afleiðingum að það small eitthvað í fætinum. M segir einnig þar að ekki hafi verið til staðar belti eða annar búnaður sem gæti gripið hann við fall.

M telur að aðstæður á vinnustaðnum hafi verið ófullnægjandi af hálfu X, m.t.t. þeirra skyldna sem hvíla á atvinnurekendum í lögum nr. 46/1980 og reglugerðum settum á grundvelli þeirra laga. M telur að X hafi ekki tryggt nægilegar öryggisráðstafanir og fallvarnir við þann brunn sem M var falið að starfa við, eða tryggt M viðeigandi öryggisbúnað, persónuhlífar eða öryggisbelti. M vísar til þess að sá brunnur sem hann var að vinna við hafi verið um 5 metrar og vísar til mynda af vettvangi og tölvupósts starfsfélaga M um aðstæður á vettvangi. M telur að einfalt hefði verið að koma fyrir öryggisbelti eða línu til að vinna í, auk þess sem M hafi ekki verið vanur að vinna við svona verk, enda ráðinn til annarra verka. Einnig bendir M á að slys hans hafi ekki verið tilkynnt til Vinnueftirlitsins og því ekki rannsakað. M telur að X hafi borið að tilkynna slysið skv. 79. -81. gr. laga nr. 46/1980 og þar sem það hafi ekki verið gert beri X halla af sönnunarskorti vegna aðstæðna á vettvangi.

V hefur hafnað bótaskyldu og telur að lýsingum af slysi M beri ekki saman í öllum atriðum, t.d. hversu djúpur sá brunnur var sem M var að vinna á tjónsdegi. V vísar til skýrslu M sjálfs um að hann hafi reiknað með að grip á vinnuskóm hans hefði verið meira en hann reiknaði með og ekkert liggi fyrir um annað en að M hafi komið nður standandi. V telur að um óhappatilvik hafi verið að ræða sem X beri ekki skaðbótaábyrgð á. V bendir á að brunnar, sem þeir sem M féll í, séu keyptir nýir og komi tilbúnir með innsteyptum þrepum. V hefur eftir forsvarsmönnum X að ekki tíðkist að nota sérstakar fallvarnir í þessum brunnum þar sem ummál þeirra (120 cm) komi almennt í veg fyrir það að fólk geti fallið. Auk þess telur V að ekkert hafi komið fram í málinu því til stuðnings að fallvarnir hefðu getað komið í veg fyrir líkamstjón M í greint sinn. Einnig bendir V á að X hafi tilkynnt um slys M til Vinnueftirlitsins í samræmi við kröfur 79. gr. laga nr. 46/1980. Einnig telur V að tölvupóstur einstaklings sem á einhverjum tímapunkti hafi verið starfsmaður X hafi ekki sönnunargildi hvað varðar atvik í máli M.

Álit

Í gögnum málsins verður ekki annað séð en að X hafi tilkynnt um slys M í samræmi við 2. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980, þ.e. tilkynnt um slysið skriflega innan viku. Í 1. mgr. 79. gr. laganna segir að atvinnurekandi skuli „...án ástæðulausrar tafar tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins öll slys þar sem starfsmaður deyr eða verður óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Slys þar sem líkur eru á að starfsmaður hafi orðið fyrir langvinnu eða varanlegu heilsutjóni skal tilkynna Vinnueftirlitinu eigi síðar en innan sólarhrings.“ Í þessum máli liggur fyrir að M leitaði á

bráðamóttöku kl. 9 að morgni daginn eftir slysið og var eftir það metinn óvinnufær tímabundið. Ekkert liggur fyrir um samskipti M og X vegna þessa en ætla má að M hafi látið X vita af óvinnufærni sinni vegna slyssins þann dag. Verður að líta svo á að skylda X til að tilkynna slys til Vinnueftirlitsins hafi vaknað við það, en eins og áður segir var slysið tilkynnt nokkrum dögum síðar. Við þessar aðstæður verður að leggja lýsingar X til grundvallar um atvik.

Þegar litið er hins vegar til þess hvað M hefur fram að færa um atvik málsins liggur ekki fyrir sjálfstæð skýrsla af honum sjálfum í málinu. Í tjónstilkynningu til Sjúkratrygginga er höfð eftir honum lýsing á atburðarás sem og í læknisvottorði vegna komu á bráðamóttöku. Í þeim lýsingum kemur fram að M hafi dottið aftur fyrir sig og ekki hafi verið til staðar fallvarnarbúnaður á vinnustaðnum.

Þegar litið er til þeirra mynda sem liggja fyrir frá vettvangi og gagna málsins í heild þykir ekki nægilega sýnt að þær aðstæður hafi verið með þeim hætti að X hefði átt að gera sérstakar ráðstafanir varðandi fallvarnarbúnað. Þeir brunnar sem var verið að vinna við skv. ljósmyndum eru tiltölulega þröngir og þau þrep sem notuð eru til að ganga um teljast ekki sýnilega hættuleg við þær aðstæður. M hefur því ekki tekist að sýna fram á að aðstæður á vinnusvæði hans hafi verið með þeim hætti að sérstakar ráðstafanir hafi átt að gera af hálfu X. Verður því, þrátt fyrir frásögn M sjálfs, að leggja til grundvallar að slys hans hafi verið vegna óhappatilviks en ekki aðstæðna eða atvika sem X ber skaðabótábyrgð á. M á því ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu X hjá V.

Reykjavík, 2. mars 2021.

Póra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.